

Sygn. akt III Ca 516/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Teresa Kołeczko - Waclawik

Sędzia SO Krystyna Hadryś

Sędzia SO Anna Hajda (spr.)

Protokolant Justyna Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa P. B., S. B. i D. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 6 listopada 2013 r., sygn. akt I C 426/12

1 zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 5 w ten sposób, że w miejsce kwoty 2000,47 zł zasądza kwotę 783,47 zł (siedemset osiemdziesiąt trzy złote i 47/100);

2 oddala apelację w pozostałej części;

3 zasądza od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 300 zł (trzysta) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Anna Hajda SSO Teresa Kołeczko - Waclawik SSO Krystyna Hadryś

UZASADNIENIE

Powodowie P. B., S. B. i D. B. wnieśli o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz powoda P. B. kwoty 4.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 25 stycznia 2012 r. tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy usług turystycznych z dnia 17 listopada 2010 r. oraz dodatkowo na rzecz każdego z powodów kwoty po 1.000 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od 7 dnia od doręczenia pozwanej odpisu pozwu tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a nadto kosztów procesu według norm przepisanych indywidualnie na rzecz każdego z powodów.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Spółka Akcyjna w Ł. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej uwzględnił częściowo żądanie pozwu i zasądził od pozwanej na rzecz powoda P. B. kwotę 3.000,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 10 kwietnia 2012 roku,

na rzecz powódek S. B. i D. B. zasądził Sąd kwoty po 1.000,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 10 kwietnia, w pozostałym zakresie powództwo oddalił i orzekł o kosztach procesu i nieuiszczonych kosztach sądowych.

Podstawą tej treści rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy.

W dniu 17.11.2010 r. P. B. zawarł z (...) Spółką Akcyjną w Ł. umowę zgłoszenia uczestnictwa w imprezie turystycznej "(...)" w terminie 13.07.2011 r. - 27.07.2011 r. Wycieczka została wykupiona na rzecz powodów: P., S. i D. B.. Cena imprezy turystycznej wyniosła łącznie 8.064,00 zł. Powodowie mieli zostać zakwaterowani w hotelu (...)/G. B. kategorii 3 (lokalna kategoria C). W umowie zagwarantowano powodom wyżywienie typu „All inclusive”. W części umowy „opis hotelu” zawarto m.in. postanowienia cyt. „Goście hotelu (...) mogą bezpłatnie korzystać z udogodnień kompleksu hotelowego G. (wraz z G. S. (...)+*); recepcji, restauracji, 2 basenów dla dorosłych (1 przy hotelu (...) i 1 przy G. B., przy plaży), basenu dla dzieci (wszystkie baseny ze słodką wodą), leżaków i parasoli słonecznych przy basenie i na plaży należących do hotelu (...)”, „Wyżywienie: All inclusive (posiłki serwowane w hotelu (...), obowiązuje odpowiedni strój, m.in. długie spodnie dla panów)...” „Bar przy basenie hotelu (...) po godz. 23.00 serwuje napoje płatne ...”, „Naszym zdaniem: hotel średniej kategorii, lecz bogata formuła all inclusive i możliwość korzystania z udogodnień hotelu pięciogwiazdkowego sprawia, iż propozycja jest wyjątkowo atrakcyjna..”

Powodowie zostali zgodnie z umową zakwaterowani w hotelu (...) kategorii 3. Na miejscu okazało się, że w hotelu (...) znajdują się dwie restauracje: restauracja główna serwująca posiłki odpowiadające standardowi 5*, jaki oferował hotel (...) oraz restauracja o nazwie (...) oferująca posiłki odpowiadające standardowi 3*. Faktycznie powodowie mogli bezpłatnie korzystać jedynie z restauracji (...) a z restauracji głównej hotelu (...) mogli korzystać wyłącznie za dopłatą w wysokości 5 EUR dziennie od osoby. Wybór posiłków w restauracji (...) był uboższy niż w głównej restauracji hotelu (...). W restauracji (...) w oknach nie było szyb i klimatyzacja nie była włączana.

Zarówno w pokoju powodów oraz na terenie całego hotelu (...), w którym mieszkali powodowie były karaluchy.

W dwukondygnacyjnym budynku położonym na sąsiedniej działce, który znajdował się w odległości kilku metrów od drzwi wejściowych do pokoju powodów przez cały okres pobytu powodów przeprowadzany był remont, który polegał m.in. na wyburzaniu ścian działowych, usuwaniu posadzki i okien. Prace remontowe prowadzone były w godzinach od 8.00 do 17.00. Do pokoju powodów dochodziły odgłosy remontu z sąsiedniego budynku, w tym odgłosy wiertarek, młotów pneumatycznych, które wybudzały powodów ranem i nie pozwalały odpocząć w pokoju w ciągu dnia.

Od dnia przyjazdu w pokoju powodów zepsuta była spłuczka w ubikacji. Powodowie musieli korzystać z ubikacji hotelowej ogólnodostępnej przy plaży, która była brudna i unosił się tam nieprzyjemny zapach lub z ubikacji w sąsiednich pokojach. Pomimo zgłoszenia przez powodów usterki rezydentce K. G. została ona usunięta dopiero w czwartym dniu pobytu powodów w hotelu (...).

Bar przy basenie był zamykany o godz. 23.00.

W dniu 26 lipca 2011 r. podano powodom i innym osobom korzystającym z restauracji (...) nieświeże mięso z kurczaka, z którego unosił się nieprzyjemny zapach. Powodowie udali się do recepcji hotelu (...), aby skorzystać z telefonu i poinformować rezydentkę K. G. o fakcie podania nieświeżego mięsa. W recepcji nie pozwolono im jednak skorzystać z telefonu. Powodowie zadzwonili z prywatnego telefonu do rezydentki, która przyjechała do hotelu. W międzyczasie w restauracji (...) kelnerzy posprzątały po obiedzie talerze i zabrali resztki nieświeżego mięsa. Jedyny pozostały kawałek mięsa, który powód wyniósł z restauracji na talerzu na dowód, że mięso było nieświeże został zabrany przez kierownika hotelu z talerza trzymanego przez powoda i zjedzony.

Na miejsce przybył przedstawiciel greckiej Głównej (...), który zabrał do badania kawałek mięsa, przekazany przez kierownika hotelu.

W zaświadczeniu z dnia 31 sierpnia 2011 r. wydanym przez Główną (...) stwierdzono, że posiłek z ośrodka (...) przekazany do badania 26 lipca 2011 r. został uznany za nieskażony przez żaden znaczny, szkodliwy ładunek mikrobiologiczny.

W dniu 26 lipca 2011 r. powodowie oraz inni uczestnicy wycieczki złożyli rezydentce K. G. reklamację dotyczącą możliwości korzystania z głównej restauracji hotelu (...) jedynie za dopłatą 5 EUR od osoby na dzień oraz zamykania baru przy plaży o godz. 23.00, a także występujących w pokojach karaluchów, dobiegających z sąsiedniego budynku hałasów młotów pneumatycznych i odoru rozkładającego się jedzenia dla kotów.

W piśmie z dnia 8 sierpnia 2011 r. powodowie zgłosili pozwanej reklamację, wskazując opisane powyżej uchybienia w organizacji wycieczki, w której domagali się od pozwanej zapłaty odszkodowania w kwocie 4.000 zł. W odpowiedzi na złożone przez powodów reklamacje pozwana w piśmie z dnia 15 września 2011 r. wskazała, że wobec tego, że część zarzutów powodów się nie potwierdziła lub nie stanowiła naruszenia warunków umowy, nie widzi podstaw aby spełnić roszczenie powodów w pełnym zakresie. Pozwana w piśmie tym wskazała, że niemniej jednak w związku z hałasem, dobiegającym z terenu otaczającego hotelu oraz występowaniem insektów w hotelu (...)/G. B. przesyła powodom w załączeniu specjalne vouchery rabatowe w wysokości 75 zł/os. (łącznie 225 zł), które można było wykorzystać przy zakupie dowolnej imprezy z oferty pozwanej.

W kolejnym piśmie skierowanym do pozwanej powodowie odmówili przyjęcia przesłanych voucherów i zwrócili je pozwanej konsekwentnie domagając się zapłaty kwoty 4.000 zł.

W odpowiedzi pozwana w piśmie z dnia 16 listopada 2011 r. podtrzymała stanowisko zawarte w piśmie z dnia 15 września 2011 r. wskazując dodatkowo, że pragnąc zrekompensować powodom brak możliwości skorzystania z telefonu w recepcji hotelu (...) posiłkując się założeniami Karty Frankfurckiej zaproponowała pozwanym kwotę 17,01 zł oraz równowartość w pieniądzu zwróconych voucherów w kwocie 225 zł i zaproponowała powodom zawarcie ugody na łączną kwotę 242,01 zł.

W piśmie z dnia 23 grudnia 2011 r. do Miejskiego Rzecznika Konsumentów w R., stanowiącym odpowiedź na wystąpienie Rzecznika, pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

W tak ustalonym stanie faktycznym zważył Sąd Rejonowy, że strony łączyła umowa o świadczenie usług turystycznych uregulowana w art. 14 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (tekst jednolity Dz.U. z 2004 r., nr 223, poz. 2268 ze zmianami), a powodowie domagali się odszkodowania za nienależyte wykonanie tej umowy oraz zadośćuczynienia z tytułu zmarnowanego urlopu.

Dokonując analizy ustalonego stanu faktycznego w powiązaniu z regulacjami zawartymi we wskazanym wyżej akcie prawnym doszedł Sąd Rejonowy do przekonania, że pozwana nienależycie wykonała umowę o świadczenie usług turystycznych z dnia 17 listopada 2010 r. poprzez niezapewnienie powodom bezpłatnego korzystania z głównej restauracji hotelu (...), występowanie w pokoju powodów karaluchów, nie usunięcie awarii spłuczki w przez 4 dni, podanie nieświeżego mięsa na obiad w dniu 26 lipca 2011 r., nieudostępniienia telefonu w recepcji hotelu (...) w dniu 26 lipca 2011 r. oraz poprzez fakt, że bar przy basenie był zamykany o godz. 23.00.

Jeśli chodzi o wysokość szkody, którą powodowie ponieśli na skutek nienależytego wykonania umowy przez pozwaną to wskazał Sąd I instancji, że w zakresie niezapewnienia powodom bezpłatnego korzystania z głównej restauracji hotelu (...) szkoda wynosić powinna co najmniej tyle ile powodowie musieliby zapłacić aby skorzystać z tej restauracji, czyli 5 EUR od osoby dziennie, co daje kwotę 210 EUR (14 dni x 15 EUR). Przy przyjęciu średniej ceny 1 EUR na kwotę 4 zł, daje to kwotę 840 zł.

W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy uznał, że ściśle wykazanie wysokości szkody poniesionej przez powodów jest niemożliwe, dlatego - na mocy art. 322 k.p.c. - według swojej oceny zasądził od pozwanej na rzecz powoda, na podstawie całokształtu okoliczności sprawy, łącznie kwotę 2.000 zł tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy z dnia 17 listopada 2010 r. Podkreślił Sąd, że Karta Frankfurcka, na która powoływali się powodowie nie

ma wiążącej mocy prawnej. Sąd przy ustalaniu wysokości odszkodowania wziął przede wszystkim pod uwagę, że przez cały okres pobytu powodów w hotelu (...) musieli oni liczyć się obecnością karaluchów i nie mogli korzystać z ubikacji w swoim pokoju przez okres 4 dni. Nadto sąd wziął pod uwagę fakt podania nieświeżego i cuchnącego mięsa na obiad w dniu 26 lipca 2011 r. i nieudostępnienia powodom telefonu w recepcji hotelu (...) w tym dniu. Wbrew postanowieniom umowy powodowie nie mogli też korzystać z baru przy basenie, który był zamykany o godz. 23.00. Sąd wziął pod uwagę także wysokość kwoty jaką powodowie zapłacili za wycieczkę (8.064,00 zł). Z tych względów sąd uznał, że odszkodowanie w wysokości 2.000 zł będzie stanowiło odpowiedni do okoliczności sprawy odszkodowanie za nienależyte wykonanie przez pozwaną umowy z dnia 17 listopada 2010 r. Podstawą prawną roszczenia powodów w zakresie naprawienia szkody był przepis art. 11 a ustawy o usługach turystycznych i art. 471 k.c.

Oddalenie powództwa w pozostałym zakresie dotyczyło żądania powoda zasądzenia odszkodowania ponad kwotę 2.000 zł. Sąd uznał, że odszkodowanie ponad tę kwotę będzie wygórowane.

Niezasadne – w ocenie Sądu Rejonowego - były żądania powodów wynikające z twierdzeń, że hotel, w którym mieszkali położony był przy ruchliwej drodze, gdyż w umowie łączącej strony w części dotyczącej opisu hotelu wskazano, że kompleks 2 hoteli położony jest przy głównej drodze prowadzącej przez kurorty wakacyjne na wybrzeżu na zachód od C.. Podobnie w przypadku zarzutów powodów co do monotonnego wyżywienia serwowanego na śniadania. Bezzasadne były także żądania powodów oparte na twierdzeniach dotyczących widoku z ich okien. Podobnie rzecz ma się z leżakami przy basenie.

Sąd I instancji uznał za zasadne w całości roszczenie powodów o zadośćuczynienie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2010 r., sygn. akt II CZP 79/10 (OSNC 2011/4/41) przepis art. 11 a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych może być podstawą odpowiedzialności organizatora turystyki za szkodę niemajątkową klienta w postaci tzw. zmarnowanego urlopu. W uzasadnieniu tej uchwały wskazano powołując się m.in. na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 marca 2002 r., S. L. v. TUI Deutschland GmbH, nr C-168/00 (EurLex nr 62000J0168), że skoro Trybunał Sprawiedliwości w przytoczonym orzeczeniu orzekł, że art. 5 dyrektywy 90/314 powinien być wykładany w sposób obejmujący pojęciem szkody także uszczerbek niemajątkowy w postaci "zmarnowanego urlopu", to art. 11a u.u.t., przenoszący art. 5 dyrektywy do polskiego porządku prawnego, musi być wykładany w ten sam sposób. Taka wykładnia, mająca zarazem charakter scalający, pozwala również na wniosek, że rozwiązanie zastosowane w prawie krajowym jest zgodne z dyrektywą. Podkreślono, że żadne istotne względy wypływające z polskiego systemu prawa cywilnego nie przeciwstawiają się takiej wykładni art. 11a u.u.t., a jego znaczenie - w takim rozumieniu - polega na tym, że w zakresie, w którym dopuszcza przyznanie zadośćuczynienia za szkodę wyrządzoną niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy o imprezę turystyczną, stanowi przepis szczególny w stosunku do art. 471 k.c.

Sąd uznał, że powodom należy się zadośćuczynienie za tzw. „zmarnowany urlop”. Powodowie nie mogli się wyspać, ponieważ budziły ich hałasy dochodzące z remontu sąsiedniego budynku, w ciągu dnia nie mogli też spokojnie odpoczywać w pokoju z powodu tych hałasów. Powodom towarzyszyła ciągła obawa czy w ich pokoju nie pojawią się karaluchy. Stworzone przez organizatora warunki nie gwarantowały powodom spokoju niezbędnego dla wypoczynku. Powodowie byli zawiedzeni i zdenerwowani faktem, że nie mogli korzystać z restauracji hotelu o wyższym standardzie, która była przewidziana w umowie, a nadto faktem serwowania im nieświeżego posiłku.

Z tych względów sąd uznał, że odpowiednią do stopnia szkody niemajątkowej doznanej przez powodów na skutek tzw. „zmarnowanego urlopu” będzie kwota po 1.000 zł zasądzona na rzecz każdego z powodów tytułem zadośćuczynienia w oparciu o przepis art. 11a ustawy o usługach turystycznych.

O odsetkach ustawowych orzeczono na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. przyjmując zgodnie z żądaniem pozwu, że roszczenie powodów stało się wymagalne po upływie 7 dni od doręczenia pozwanej odpisu pozwu, co nastąpiło 2 kwietnia 2012 r. (k. 108).

Na zasadzie art. 100 zd.1 kpc Sąd dokonał stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu pomiędzy stronami stosownie do wyniku procesu.

Sąd nakazał pobrać od stron nieuiszczone koszty sądowe na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 167. poz. 1398 ze zmian.) stosownie do wyniku sprawy.

Z wyżej wskazanym orzeczeniem nie zgodziła się strona pozwana wywodząc apelację i zaskarżając wyrok w zakresie punktów 1,2 ,3, 5 i 6. Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego, a to : - art. 232 kpc poprzez przyjęcie, za ustalone określonych faktów przytoczonych przez powodów dotyczących rzekomego podania przez restaurację nieświeżej potrawy, częstotliwości odgłosów remontu sąsiedniego budynku, gdy to na wywodzącym skutki prawne z określonych faktów ciąży obowiązek wskazania dowodów na potwierdzenie tychże faktów, a strona powodowa takich dowodów w przedmiotowej sprawie nie przedstawiła; - art. 233 kpc poprzez niewszzechstronne rozważenie materiału dowodowego i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, prowadzące w konsekwencji do dokonania ustaleń sprzecznych z zebrany materiał dowodowy i bezpodstawne przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzi przesłanka wyłączająca odpowiedzialność pozwanej w związku z remontem budynku usytuowanego niedaleko hotelu, bezpodstawne przyjęcie, że powodom nie został zapewniony dostęp do restauracji zgodnej z zawartą umową, bezpodstawne przyjęcie, że turystom podano podczas posiłku nieświeżego kurczaka, choć z dowodów zgromadzonych w sprawie wyraźnie wynika, iż żywność nie wzbudziła zastrzeżeń inspekcji sanitarnej, bezpodstawne przyjęcie, że remont budynku sąsiadującego z hotelem odbywał się codziennie od godz. 8.00 do godz. 17.00, bezpodstawne przyjęcie, że bar przy plaży zamykany był codziennie o 23.00, błędne określenie wartości odszkodowania i zadośćuczynienia; - art. 328 § 2 kpc poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku dowodów, na których sąd I instancji oparł swe rozstrzygnięcie oraz przyczyn dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Skarżąca zarzuciła także naruszenie prawa materialnego, a to : - art. 11 a ust 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o usługach turystycznych poprzez błędną wykładnię i zastosowanie polegającą na uznaniu, iż pozwana nienależycie wykonała umowę o usługę turystyczną pomimo, iż w rzeczywistości standard hotelu odpowiadał zawartemu w umowie opisowi, powodowie mieli zapewniony dostęp do restauracji zgodnie z umowa, serwowane jedzenie było świeże i odpowiadało opisowi katalogowemu, strona powodowa nie udowodniła uchybień w zakresie jakości podawanych potraw; - art. 361 § 2 kc w zw. z art. 471 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na bezpodstawnym miarkowaniu odszkodowania w oderwaniu od rzeczywistej szkody, jaka mieliby ewentualnie ponieść powodowie; - art. 100 kpc poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kwoty 2.000,47 złotych, choć zgodnie z zasadą proporcjonalnego rozdzielenia kosztów procesu, mając na uwadze stopień przegrania sprawy przez pozwaną kwota ta winna wynosić 783,47 złotych.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w zaskarżonej części oraz zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych od powodów na rzecz pozwanego.

W piśmie procesowym z dnia 3 kwietnia 2014 roku oraz na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik powodów domagał się oddalenia apelacji oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz każdego z powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej mogła odnieść skutek jedynie w nieznaczej części obejmującej koszty procesu. W pozostałym zaś zakresie zarzuty skarżące nie mogły odnieść spodziewanego rezultatu, wobec trafności zaskarżonego orzeczenia. Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy skrupulatnie i starannie przeprowadził w sprawie postępowanie dowodowe, wskazał fakty, które uznał za udowodnione oraz dowody, na których się oparł. Z tak przeprowadzonego postępowania dowodowego zostały wyprowadzone trafne wnioski, prawidłowo także zastosował Sąd I instancji przepisy prawa. Wobec zarzutów apelacji sprowadzających się do kwestionowania poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych wskazania wymaga, że Sąd odwoławczy ma ograniczone możliwości ingerencji w ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji na podstawie dowodów osobowych (zeznań świadków i stron postępowania).

Ewentualna zmiana tychże ustaleń może być dokonywana zupełnie wyjątkowo, w razie jednoznacznej wymowy materiału dowodowego z zeznań świadków i przesłuchania stron oraz oczywistej błędności oceny tegoż materiału. Jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności rozpoznawanej sprawy nie sposób przypisać Sądowi Rejonowemu uchybień wskazanych powyżej, które uprawniałyby do ingerencji w treść poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych. Wszystkie okoliczności zostały przez Sąd Rejonowy ustalone w oparciu o powołane w pisemnych motywach orzeczenia prawidłowo przeprowadzone dowody, nadto nie dopuścił się Sąd Rejonowy ani uchybień logicznych w formułowaniu wniosków wynikających z postępowania dowodowego ani też odstępstw od zasad doświadczenia życiowego. Zarzuty zawarte w apelacji stanowią jedynie swoistą polemikę z prawidłowymi wywodami Sądu I instancji. Zatem, Sąd Okręgowy w pełnym zakresie podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, oraz motywy, którymi kierował się Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny i przyjmuje je za swoje.

Z przyczyn wskazanych powyżej nie można także podzielić zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia dyspozycji art. 328 § 2 kpc. Niezależnie od faktu, iż uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia sporządzone zostało prawidłowo, wskazać należy, że zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego. Jak już to wyżej wskazano sytuacja taka w rozpoznawanej sprawie nie miała miejsca.

Wobec trafności ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy podzielić należy także konkluzję tego Sądu, iż pozwana nienależycie wykonała umowę o usługę turystyczną. Zgodnie z treścią art. 11 a ust 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o usługach turystycznych organizator turystyki odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest spowodowane wyłącznie: działaniem lub zaniechaniem klienta, działaniem lub zaniechaniem osób trzecich, nieuczestniczących w wykonywaniu usług przewidzianych w umowie, jeżeli tych działań lub zaniechań nie można było przewidzieć ani uniknąć, albo siłą wyższą. Z pewnością okoliczności takie jak brak możliwości korzystania przez powodów z głównej restauracji hotelu (...), występowanie karaluchów na terenie hotelu i w pokoju powodów, niesprawna spłuczka w toalecie, nieświeży posiłek, nieudostępnienie telefonu w recepcji hotelu (...) oraz brak możliwości korzystania z baru przy basenie po godzinie 23.00 stanowią o nienależytym wykonaniu przez pozwaną umowy z dnia 17 listopada 2010 roku. Podzielić należy także stanowisko zaprezentowane w motywach zaskarżonego orzeczenia, że pozwana nie sprostowała obowiązkowi wykazania okoliczności, które – stosownie do treści powołanego wyżej przepisu – zwalniałyby ją z odpowiedzialności za nienależyte wykonanie zobowiązania.

Dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia nie znalazł Sąd Okręgowy podstaw do tego by dokonać korekty wysokości kwot zasądzonych wyrokiem Sądu I instancji. Sąd Rejonowy wskazał jakimi kryteriami posłużył się ustalając wysokość odszkodowania oraz zadośćuczynienia. Podzielić należy argumentację, że stosowną kwotą odszkodowania z tytułu braku dostępu do głównej restauracji jest równowartość kwoty, którą powodowie musieliby zapłacić aby skorzystać z tej restauracji, co dało sumę 840 złotych. Pozostała kwota 1160 złotych stanowi odpowiednią rekompensatę za pozostałe okoliczności stanowiące przyczynę uznania nienależytego wywiązania się pozwanej z umowy. Także wysokość kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia za tzw. „zmarowany urlop” nie budzi zastrzeżeń.

Jedynym zarzutem apelacji zasługującym na uwzględnienie jest zarzut naruszenia art. 100 kpc, co zresztą wynika wprost z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy – jak to wskazano wskutek omyłki – dokonując rozliczenia kosztów procesu między stronami zasądził od pozwanej na rzecz powodów kwotę 2.000,47 złotych, a nie

kwotę 783,47 złotych. Z tych przyczyn we wskazanym zakresie zaskarżony wyrok w punkcie piątym został zmieniony, stosownie do treści art. 386 § 1 kpc.

W pozostałej części apelacja została oddalona na zasadzie art. 385 kpc.

Kosztami postępowania odwoławczego obciążono w całości stronę pozwaną, jako że apelacja odniosła skutek w nieznacznej części i tylko w zakresie orzeczenia o kosztach procesu. Dlatego zasądzono w punkcie trzecim wyroku od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 300,00 złotych, stosownie do dyspozycji art. 100 zd. 2 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc i § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2001 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Anna Hajda SSO Teresa Kołeczko – Waclawik SSO Krystyna Hadryś